

Győri Ítéltábla
Gf.II.20.024/2013/6.

A Győri Ítéltábla a Dr. Hercsik Alexandra Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a dr. Nagy Norbert ügyvéd által képviselt) I.r. és II.r. alperesek ellen kölcsöntartozás megfizetése iránt indított perében a Győri Törvényszék 2012. november 14. napján kelt 11.G.20.567/2012/11. számú ítélete ellen az alperesek részéről 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket, hogy fizessenek az államnak - az illetékügyben eljáró hatóság felhívására - személyenként 840.000. - 840.000. (Nyolcszáznegyvenezer - nyolcszáznegyvenezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a cégjegyzékbe Cg.08... cégjegyzékszámom bejegyzett felperes beltagja az I.r. alperes, kültagja a II.r. alperes. A felperes és az I.r. alperes, valamint a II.r. alperes között *2010. június 15-én* egy-egy önálló kölcsönszerződés jött létre, melyek alapján a felperes az I.r. alperesnek és a II.r. alperesnek 9.000.000. - 9.000.000,-Ft kölcsönt adott, akként, hogy annak visszafizetési határideje 2013. június 15. A felperesnek járó kamatot a mindenkori jegybanki alapkamatban határozták meg, amit az alpereseknek a futamidő végén kell megfizetni.

A felperes és az I.r. alperes, továbbá a felperes és a II.r. alperes között *2011. február 23-án* újabb kölcsönszerződések jöttek létre, melyek szerint a felperes az I.r. alperesnek és a II.r. alperesnek további 1.500.000. - 1.500.000,- Ft kölcsönt adott, ezek visszafizetési határidejét 2014. február 23. napjában, a kamat mértékét a korábbi kölcsönszerződésekkel egyezően határozták meg. Mindegyik kölcsönszerződés tartalmazta, hogy a felperes a kölcsönt azonnali hatállyal felmondhatja, ha úgy ítéli meg, hogy az adós pénzügyi helyzete a visszafizetést veszélyeztető mértékben megromlott.

A Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2010. szeptember 16-án benyújtott hitelezői kérelem alapján a 4.Fpk.08-10-000845 ügyszámom folyamatban lévő felszámolási eljárásban 2011. április 11-én jogerőre emelkedett végzésével a felperes fizetéseképtelenségét

megállapította, és felszámolását elrendelte, felszámolóként a felszámoló "A" Zrt-t jelölte ki. A felszámolás kezdő időpontja 2011. április 28. A felszámoló 2012. február 15-én a fenti kölcsönszerződéseket a Cstv.47.§ (1) bekezdésére hivatkozva azonnali hatállyal felmondta, és felszólította az alpereseket, hogy a kölcsönösszegeket - kamatokkal együtt - 8 napon belül fizessék vissza. E felmondásokat az alperesek 2012. február 17-én vették át, és 2012. március 2-i válaszelevelükben közölték, hogy az azonnali hatályú felmondást tudomásul veszik, de úgy nyilatkoztak hogy a követelt összeget nem tudják egy összegben visszafizetni.

A felperes 2012. július 25-én előterjesztett keresetében az I.r. alperest és a II.r. alperest fejenként 9.000.000,- Ft, ennek 2010. június 15-től 2012. február 26-ig járó „szerződés szerinti kamata”, valamint 1.500.000,- Ft, és ennek 2011. február 23-tól 2012. február 26. napjáig járó „szerződés szerinti ügyleti kamata”, valamint 10.500.000,- Ft tőke után 2012. február 26-tól a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni. Arra hivatkozott, hogy a felszámoló a kölcsönszerződéseket azonnali hatállyal felmondta, amit az alperesek tudomásul vettek. Ezért a kölcsönszerződések a Ptk.319.§ (1) bekezdése szerint megszűntek, a kölcsönök összegét azonban az alperesek nem fizették vissza. Érvelése szerint a Cstv.47.§ (3) bekezdése nem zárja ki a kölcsönszerződések felmondását, mert a felek ügyleti kamatként a jegybanki alapkamatot kötötték ki, amely azt támasztja alá, hogy a kölcsönszerződések a felperes gazdasági tevékenységével függtek össze, és utalt a 2007. évi CXXVII. törvény (Áfa tv.) 6.§ (3) bekezdésére is. Amennyiben pedig a bíróság a fenti álláspontját nem fogadja el, úgy a kölcsönszerződéseket 2012. október 15-i beadványával - a kölcsönszerződések 4.c. pontja alapján - azonnali hatállyal felmondta, mert álláspontja szerint az ott írt feltételek is bekövetkeztek.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Nem vitatták, hogy a kölcsönt a felperestől felvették. Ugyanakkor nem gazdasági célra nyújtott kölcsönökről volt szó, hanem abból a lakásfelújítást végeztek, gépkocsit vásároltak, és gyermeküket támogatták. Ezért a felszámoló a kölcsönszerződéseket jogszabálysértően mondta fel, mert a Cstv.47.§ (3) bekezdése kizárja a nem gazdasági tevékenységgel összefüggő kölcsönszerződés azonnali hatályú felmondását. A felperes a kölcsönszerződéseket azok 4.c. pontja szerint sem mondhatta volna fel, mert ugyan nyugdíjasok, de a II.r. alperesnek egyéni vállalkozása van, ami bár „szünetel”, de „közös kft-je is van a fiával, amiből 3.500.000,- Ft nyereségre tett szert”. Célszerűtlen is a kölcsönök teljes összegének visszakövetelése, mert a felperes elleni felszámolási eljárásban bejelentett hitelezői igények összege mindössze 7.625.292,-Ft, ami kevesebb a jelen perben érvényesített követelés összegénél. A jelen per tárgyalásának a felfüggesztését kérték a felperessel szembeni felszámolási eljárás jogerős befejezéséig.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az I.r. alperest és a II.r. alperest, hogy fizessenek meg a felperesnek 15 napon belül 9.000.000. - 9.000.000,- forintot, ennek 2010. június 15-től 2012. február 26-ig a mindenkori jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű kamatát, további 1.500.000. - 1.500.000.Ft-ot és ezen összeg után 2011. február 23-tól 2012. február 26-ig a mindenkori jegybanki alapkamatnak megfelelő kamatát, továbbá 10.500.000.Ft után 2012. február 26-tól a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, és 190.500-190.500,-Ft perköltséget. Kötelezte az I.r. alperest és a II.r.

alperest, hogy fizessenek meg az államnak 630.000-630.000,-Ft feljegyzett kereseti illetéket. Határozatának indokolásában rámutatott, hogy a felszámoló a kölcsönszerződéseket a Cstv.47.§ (1) bekezdésére hivatkozva mondta fel azonnali hatállyal, amit az alperesek elfogadtak. Alaptalannak tartotta az alperesek azon védekezését, hogy az elfogadó nyilatkozatuk megtételekor tévedésben voltak, mert nem ismerték a Cstv.47.§ (3) bekezdésének irányadó rendelkezését. Az alperesek tulajdonképpen jogi tévedésre hivatkoztak, de a jogban való tévedés nem ad alapot a szerződéses, vagy egyéb jognyilatkozatok megtámadására. Megállapította: azzal, hogy az alperesek a felmondást elfogadták, a kölcsönszerződések - a Ptk. 319.§ (1) bekezdése szerint - közös megegyezéssel megszűntek, így a kapott kölcsönösszegek visszafizetésére kötelesek. A felmondásra nem a Ptk., hanem a Cstv. szabályai szerint került sor, ezért az utóbbi. szabályai szerint kell vizsgálni, hogy az alpereseket az esetleges jogszabálysértő felmondással szemben jogorvoslat (kifogás) illette volna meg (Cstv.51.§ (1) bekezdés), de ezt elmulasztották, a kifogás benyújtására nyitva álló határidő pedig már többszörösen eltelt, így kifogásolási eljárásban a felszámoló felmondását alappal már nem sérelmezhetik. Az alpereseket e jog már a kölcsön visszafizetése iránt indított perben sem illeti meg, mert ennek vizsgálata a felszámolást lefolytató bíróság hatáskörébe tartozik, és amennyiben a bíróság vizsgálná az azonnali hatályú felmondás érvényességét a Cstv.51.§ (1) bekezdésében előírt 8 napos igényérvényesítési határidőt tenné súlytalanná. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a keresettel egyezően kötelezte az alpereseket a Ptk.523.§ (1) bekezdése alapján a kölcsön visszafizetésére kamatokkal együtt. Rámutatott, hogy a per tárgyalása felfüggesztésének sincs helye a felperes ellen folyamatban lévő felszámolási eljárás jogerős befejezéséig, mert jelen ügy elbírálása nincs azzal összefüggésben. Arra ugyan helyesen hivatkoztak az alperesek, hogy a keresetben követelt összeg meghaladja a felperes elleni felszámolási eljárásban bejelentett hitelezői igények összegét, de ennek az ügyben érdemi jelentősége nincs, a hitelezői igények kielégítése után fennmaradó összeg a felperesi társaság tagjait illeti meg.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését kérték. Harmadlagosan annak részbeni megváltoztatásával azt kérték, hogy az ítéletábra a bejelentett hitelezői igények összegét - azaz 7.625.292.Ft-ot - meghaladóan utasítsa el a keresetet. Az elsődleges kérelmük körében arra hivatkoztak, hogy a kölcsönszerződések nem szűntek meg, ezért a kölcsönök visszakövetelése időelőtti. Az alperesek ugyanis a 2012. március 2-i válaszlevelükben valójában nem fogadták el az azonnali hatályú felmondást, kizárólag azt ismerték el, hogy a Cstv.47.§ (1) alapján a felszámolónak joga lenne a szerződések felmondására, de olyan nyilatkozatot nem tettek, hogy a felmondást elfogadják. Így tényleges elismerő nyilatkozatok hiányában a kölcsönszerződések sem szűntek meg közös megegyezéssel a Ptk.319.§ (1) bekezdése alapján. Fenntartották, hogy a felperestől a felvett kölcsön nem a társaság gazdasági tevékenységével összefüggő jogügylet volt, ezért a kölcsönszerződéseket a Cstv.47.§ (3) bekezdése alapján a felszámoló azonnali hatállyal jogszerűen nem mondhatta fel. A kölcsönszerződések 4.c. pontjában foglalt azonnali felmondás jogának a szerződésben kikötött rendelkezéseinek alkalmazhatósága pedig szintén nem állapítható meg. A hitelek visszafizetésének határideje a szerződések szerint 2013. június 15. és 2014. február 23. napja

volt, ezen időpontok figyelembevételével gazdálkodtak. Önmagában pedig abból, hogy a felmondást követő 8 napon belül nem tudták a jelentős összegű hiteleket visszafizetni, még nem következik, hogy a pénzügyi helyzetük annyira megromlott, ami a kölcsön visszafizetését veszélyeztetné. Fenntartották, hogy „indokolatlan” a teljes összegű kölcsöntartozás visszafizetése, mivel a felszámolási eljárásban bejelentett hitelezői igények összegét az jelentősen meghaladja. Ismételten kérték a per tárgyalásának felfüggesztését a felperessel szembeni felszámolási eljárás jogerős befejezéséig.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés nem alapos.

Az alperesek fellebbezése kapcsán az ítéletábra mindenekelőtt rámutat arra, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének törvényes indoka nem volt, az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése nélkül hozta meg a határozatát, amelyet a Pp. 221. §-ában foglaltaknak megfelelően indokolt meg.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges mértékben lefolytatta, az így beszerzett bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően, okszerűen értékelve helyes tényállást állapított meg, és az abból levont jogkövetkeztetései is helytállóak. Az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak indokolásával is egyetértett, azokat részletesen megismételni nem kívánja, azokra csupán hivatkozik. (Pp. 254. § (3) bekezdés).

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az ítéletábra az alábbiak kiemelését tartja szükségesnek:

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a peres felek között 2-2 kölcsönszerződés jött létre. A 2010. június 15-i kölcsönszerződések szerint az alpereseknek kölcsönadott 9.000.000-9.000.000,- Ft visszafizetési határideje - 2013. június 15-én - már lejárt. Ebből következően ezen összegeket - és azok kamatait - az alperesek már önmagában ez okból is kötelesek visszafizetni a felperesnek a közöttük létrejött szerződések rendelkezéseinek megfelelően.

Az utóbb - 2011. február 11-én - kötött másik két kölcsönszerződés tekintetében a kölcsönösszegek visszafizetésének eredeti esedékesség valóban csupán 2014. február 23. napja lett volna. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság e kölcsönszerződések vonatkozásában (is) helytállóan állapította meg, hogy a felperes felszámolójának a kölcsönszerződésekre vonatkozó felmondását az alperesek a 2012. március 2-i válaszlevelükben egyértelműen elfogadták, abban úgy nyilatkoztak, hogy azt tudomásul veszik.

A felmondás egyoldalú címzett jognyilatkozat, aminek a szerződést megszüntetését eredményező joghatásához (Ptk.321.§ (1) bekezdése) nem szükséges az ellenérdekű alperesek elfogadó nyilatkozata. Azáltal azonban, hogy az alperesek a kölcsönszerződések felmondását kifejezetten el is fogadták, így - az irányadó bírói gyakorlatnak megfelelően - a

kölcsönszerződéseket a Ptk.319.§ (1) és (2) bekezdésének megfelelően a szerződő felek közös megegyezése szüntette meg. (Legfelsőbb Bíróság Gf.IV.31.504/1999/4.)

Arra pedig szintén helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a felmondás elfogadására tett jognyilatkozatukat az alperesek - lényegében kifogás útján - sikerrel nem támadhatták meg jogi kérdésben való tévedés címén, mert annak a Ptk. 210.§ (2) bekezdésében szabályozott együttes feltételei nem álltak fenn.

Mindezekből következően pedig, az utóbb kötött kölcsönszerződések megszűnése folytán az alperesek kötelesek az e szerződések alapján felvett kölcsönösszeget is visszafizetni a Ptk. 319.§-a szerint.

Az alperesek fellebbezésében írt egyéb körülményeknek pedig a jogvita mikénti elbírálása körében nem volt jelentősége. Az alpereseket terhelő kölcsöntartozás visszafizetése szempontjából ugyanis érdektelen az, hogy a felperessel szembeni felszámolási eljárásban mennyi a bejelentett és nyilvántartásba vett hitelezői igények teljes összege. A felperesi betéti társaság felszámolása után fennmaradó esetleges vagyon felosztására ugyanis a Cstv. 61.§ (4) bekezdése alapján a Gt. rendelkezései az irányadóak. Ugyanezen okból nem volt helye a per tárgyalásának a felfüggesztésének sem, mert a fent kifejtetteknek megfelelően a felperessel szembeni felszámolási eljárás nem minősül a jelen per eldöntése szempontjából előzetes kérdésnek.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárásban is pervesztes alperesek a Pp. 239.§-a folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján viselni köteles a másodfokú eljárásban felmerült saját perköltségüket. A felperes a fellebbezésre észrevételt nem tett, a másodfokú eljárásban megtérítést igénylő igazolt perköltsége nem merült fel, ezért e körben az ítéletábra a döntést mellőzte. Kötelesek továbbá az alperesek a Pp. 239.§-a folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése, az Itv. 59.§ (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján az államnak felhívásra megfizetni az illetékfeljegyzési joguk folytán le nem rótt fellebbezési illetéket.

G y ő r , 2013. július 3.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Bajnok István sk.
előadó bíró

Dr. Ferenczy Tamás sk.
bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: